

[Tinning]

Så er der den sag med Ankara. Det er jo dér, hr. Knud Lind har fundet det konkrete flagskib. Det er sagen, der skal bringes frem, for her har vi dokumentationen for, at der »til trods for al vor kærlighed til Tvind i fremskridtspartiet alligevel er nogle bitte små problemer, vi må tage fat i«, og det, den drejer sig om, er altså ca. 30 tilfælde af hjemsendelse i en periode på omkring et halvt år. Og det drejer sig både om Indien, Tyrkiet, Iran og Pakistan. Jeg synes nok, at hvis det er det, hr. Knud Lind har at hænge tingene op på, så skulle hr. Knud Lind have nøjedes med at stille det spørgsmål, som er blevet stillet for længst, og have sparet os andre for denne forespørgselsdebat.

Om de 3,5 pct. af dem, der er kommet ud, der er blevet sendt hjem, vil jeg godt sige 2 ting. For det første er det, som andre også har nævnt det, faktisk et utrolig lavt tal. Den anden ting er: hvad er der sket med de 96,5 pct.? Hvis ikke de var kommet på Tvind, hvad var der så sket? Hvad havde kommunen mon gjort, og hvad havde kommunen mon, efter at vi har fået en ny regering og en ny socialminister, overhovedet kunnet gøre ved de massive sociale problemer? Hvad gør man sådan nogle steder? Hvad er det, der får én til at sige: ja men så forsøger vi at sende dem på nogle af Tvinds projekter? Det er simpelt hen, fordi man ikke aner, hvad man skal stille op. Man står dér med sine store, bare hænder og siger: vi kan heller ikke lide det her, men vi ved ikke, hvad vi skal gøre. Vi kan heller ikke gøre noget på grund af manglende ressourcer og alt muligt andet. Jeg synes, det er vigtigt at understrege, at 96,5 pct. af de 10.000, der har været ude, dog er kommet i gang med et eller andet. Så kan hr. Knud Lind nok så mange gange komme op og hole små foredrag om de 30. Det ændrer ikke så meget.

Til sidst om dagsordenen. Vi fik et brev fra hr. Knud Lind med et udkast til et forslag om motiveret dagsorden, der lød:

»Idet folketinget pålægger regeringen at kulegrave forholdene omkring Tvindimperiet, går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Jeg havde egentlig tænkt mig at foreslå, at ordet Tvind udgik, så vi kunne nøjes med at kulegrave forholdene omkring imperiet. Det forekommer mig godt nok temmelig besyn-

derligt, at først foreslår hr. Knud Lind, at nu skal der kulegraves noget, og så får vi et indlæg her, der er skåret over en læst, så man skulle tro, at hr. Knud Lind havde kulegravet det emne 10, 12, 15, 20 gange. Og det mener hr. Knud Lind jo også. Hvis nogen spørger, så vil hr. Knud Lind sige: ork, det ved jeg stort set alt om, hvad vi jo alle sammen kan høre.

Den dagsorden, som nu ligger her, går på, at vi skal bekræfte vores positive holdning til de frie skoler. Det er i sig selv morsomt. Hver gang man skal have det radikale venstre med til noget, forsøger man enten at skrive »små skoler« eller »frie skoler« eller »frihed«, hvis det er et andet emne end et uddannelsespolitisk, og håber, at det gør, at de radikale synes: ih dog, og så tager vi resten med. Det, der står i resten, er, at regeringen nøje vil følge udviklingen i forbindelse med Tvindaktiviteterne.

Jeg kan huske, at vi havde en forskningspolitisk debat den 2. december 1982, hvor jeg forhørte mig hos undervisningsministeren om, hvordan hans holdning til sektorforskning var. Dengang blev det nogenlunde klart, at når undervisningsministeren siger: jeg vil godt tilbyde min hjælp til vurdering af et eller andet, f.eks. min hjælp til vurdering af sektorforskning eller min hjælp til vurdering af Tvindaktiviteterne, så ligger der en kraftig kritik. Jeg citerer fra forhandlingerne:

»Sådan skal tilbuddet om vurdering forstås, og deri ligger, at jeg i virkeligheden har beholdt en hel del af min kritik.«

Det betyder selvfølgelig, at denne dagsorden i virkeligheden siger, at det, at regeringen nøje vil følge udviklingen, skal læses således, at regeringen vil fastholde og uddybe sin kritik og i øvrigt gøre noget ved tingene. Det er da klart, at når man piller bestemte dele af uddannelsessektoren eller andre ting ud og siger: nu skal vi nøje følge udviklingen lige netop dér, så er det selvfølgelig, fordi man erkender, at nu må der gøres et eller andet. Der er et eller andet galt osv., og nu skal det følges nøje. Det er ikke bare, hvis man tager hr. Knud Lind på ordet, noget med at følge med. Det er også noget med, som hr. Poulsgaard sagde, at der nok var nogle regler, der burde ændres. Vi fik vanen tro ikke at vide, hvad det var for regler, men der må jo være et eller andet, man vil have lavet om, skulle man tro.